

Kerekes Ivett Kriszta

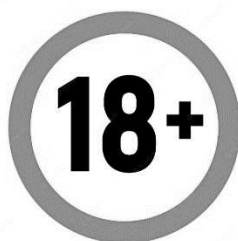
Annak ellenére

Azok az Idők IV.

Copyright © Kerekes Ivett Kriszta 2024

**Minden jog fenntartva. A könyv bármely
részletének közzétételéhez a kiadó előzetes
hozzájárulása szükséges.**

ISBN: 978-963-639-726-5
Szerkesztő: Botlik Richárd
Szöveg utógondozás: Longável Dorottya
Borítóterv: Kerekes Ivett Kriszta és Vassné Oláh
Anita
Kiadja a HELMA kiadó 2024

2055. szeptember

Persze, hogy Dimitrij nem bánta a másik kettő boldogságát. Sőt! Örült neki. Egy része őszintén azt kívánta, hogy az életében a két legfontosabb ember legyen egymással nagyon boldog.

A közös gyerekük is kapjon meg mindent. Legyen idilli fiatalkora. Amilyen csak egy normális családban lehet. Mégis... a másik része rettenetesen iriggyé vált.

Még egyszer kínlódva rápislogott a Tom által küldött képre, ahol Szonja nyakig beterítve sütőtök pürével, könnyes nevetéssel a saját arcáról törölgette a kisfia által kiköpött falatot. Aki a nagy, sötét szemével épp olyan elgondolkozva figyelte az anyját, ahogyan az apja is mindent.

Főleg a nő kerek melleit, amiből valószínűleg szívesebben kért volna vacsorát. Dimitrij nem bírta kárhoztatni. Annak ellenére, hogy általában hidegen hagyták, a szépség szoptatástól megduzzadt gömbölydedségébe ő is lelkesen belefutott volna.

A szeme lefutott a rövid üzenetre, amihez mellékeltek a felzaklató ábrázolást:

„Szerintem nem köpte volna ki, ha a te főztöd eheti.”

Az apuka pusztán ennyit írt. Már ez a kis, ártatlan mondat is számtalan emléket tépett fel benne. A szeme elé tolokodtak: görög szigetekről, sok nevetésről, aggodalomról, jelentőségteljes egymásra nézésekről.

Édes hármásban töltött estékről, amikor még ő is a családhoz tartozott.

Akiknek közös gyereke lett. Akit az életénél is jobban szeretett, ezért meg akarta adni neki az esélyt a normalitásra.

Emiatt ő már nem kért szerepet a legszorosabb közösségben. Helyette magányosan lézengett.

Még ha sokszor ezt velük egy légtérben tette. Már nem érintette őket. Már nem kapcsolódott igazán. Bezárkózott, hogy ők egymás felé nyissanak, és kizárólag hármukkal foglalkozzanak.

Ami még így sem sikerült tökéletesen.

A férfi újra a tabletre pillantott. Szerencsére, annak már el volt sötétülve a képernyője. A vizuális inger nélkül egy árnyalattal kevésbé érezte nyomorultnak magát. Kényszeredetten megdörzsölte a majdnem tar koponyáját.

Aztán meghúzta a vodkát, ugyanis az árnyalattal kevésbé is elég nyomorult volt.

– Nagyon... rossz estének néz ki az estéd – törte erősen az oroszt a mellé ereszkedő.

A férfi odasandított. Megszemlélte a nála talán idősebb nőt. Ő nem nézett ki rosszul, bár egyáltalán nem volt feltűnően szép. Kicsit alacsonynak találta, ám nem túlságosan. Valószínűleg azért, mert ő a sudár és törékeny Szonja mellett szocializálódott.

Hozzá képest az idegen – lehet – kissé gömbölyű is volt. Vagy nem, csak az ő szeme már automatikusan mindent a szoborszépségű, szőke édesanyához hasonlított. Aki halovány volt, mint a tej. Ez a nő is alapvetően inkább fehér bőrűnek született, mégis a tejkaramella jutott eszébe az árnyalatról.

Valamint nagyon sötétnek látta a szemét és a hosszú, dús, erős haját. Mintha indiai vagy arab vér is csörgedezett volna az ereiben. Az arca inkább kerek, mint ovális. A szeme sarkába olyan vonalak karcolódtak, amik később biztosan szarkalábak lesznek.

A bőre igazából egészséges, ám nem tökéletes. Közelről az orrán kissé tágnak látszódtak a pórusok. Ráadásul nem tűnt feszesnek, azonban az lehetett csupán a fáradtság is.

Az egyébként szép, hosszú pillás, kerek szeme alatt valódi fekete táská függött.

A férfi megkockáztatott egy sandítást a pupillára. A körülötte lévő szivárványhártya több árnyalatú, sötétbarnán kavargott. Igazi szénszín karika kontúrozta. Az a szem most ráhunyorgott. Barátságosan, viszont egy kissé lesajnálóan.

Az arc alsó része követte. Tulajdonképpen egy mosoly lehetett, amit kapott az árnyalatnyit túl vékony felső ajkú, rózsaszín szájától. Amik piros rozáceás bőrbe voltak ágyazva. Ez elgondolkodtatta.

Anafilaxiás sokk maradványnak tűnt a dolog.

Márpedig a különböző változatos antihisztaminok¹ korában olyat kizárólag a profi sportolók vagy katonák szoktak kapni – a fizikai túlerőltetéstől.

Az olyan emlékek szoktak előbukkanni az ilyen fülelt bárokban. Akkor lesznek ilyen furesán szögletes, pillangószerű, vörös foltok az ember állán és orcáján.

Pedig valószínűleg más oka volt.

Hiszen a nő első ránézésre nem tűnt túl edzettnek. Majdnem puhának látszott az egyébként homokóra alakja. Mindezeket túl buján kereknek, még ha nem is elhízottnak. Sőt... még csak nem is teltkarcsúnak.

Mégis valahogy az ideálisnál vastagabbnak.

Akkor is, ha most a pultra támaszkodva az egyszerű, fekete hosszujjú nyakkivágásán a szíve felett haloványan átrajzolódtak a bordák, tehát nem borította olyan rettenetes sok zsír a testét.

¹ Hisztamin (többek között allergiás reakció) gátlására szolgáló anyag.

Amikor intett, hogy rendeljen, el lehetett különíteni a póló alatt a vállizmát és a tricepszt is. Akkor valószínűleg tényleg normális vagy akár kicsit vékonyabb lehetett. Akkor a túl sok izomtól tűnt ilyen gömbölyűnek.

Dimitrij megpróbálta észrevétlen megnézni magának az alfelét.

Az is kellően domborúnak látszott, viszont ülve, a vastag farmeron át nem bírta megállapítani, mennyire zsíros. A combja szélességéből arra tippelt, hogy kicsit körte típus. Nem elhízott, azonban nem is vékony. Enyhén vaskosnak tűnik, mivel nőhöz képest szörnyen erős lehetett.

A férfi visszafordult az arc felé. A határozott, nagyjából természetes, fekete szemöldök közepe aprót rebbent. Mintha azt kérdezte volna, hogy végzett-e az ítélettel. Igazából végzett. Ezt meg is mondta:

– Beszélek angolul, de ma este nem vágyok’ társaságra.

Engedte, hogy a hangja becsússzon a gyomrába, mintha egy fenyegető vad morgása lenne. A nő biccentett, miszerint erre számított. Elnézett a bár másik oldalára. Dimitrij követte a pillantását:

Egy asztalnál viháncoló, tizen-huszonéves hölgytársaság ült. Az egyik sötét hajú, fiatal, olajos bőrű leányka ismerősnek tűnt neki, ám nem bírt konkrét emléket felidézni. A másik háromnál a bázisról este, lazítani kijött katonák rajcsúroztak.

Egy negyediknél a tiszték, akik megint integettek az Admirálisnak, hogy üljön oda. Az invitált megrázta a fejét. Visszafordult a nő felé. Nem látszott, hogy bármelyikhez oda illene. Ezzel ő is egyetértett:

– Igen, túl öreg vagyok, hogy magamtól immunis legyek, de genetikusként dolgoztam a WHO-nál... – darálta angolul.

Drága kiejtéssel, mégis harapós akcentussal. Olyan közép-európaival:

– Visszafejtettük az oltásokat. Igaz, túl későn. Először magunkon teszteltük, amit hatékonynak reméltünk. Mákomra az, amit én kaptam, tényleg hatott. Nem, nem vagyok itteni katona. Nem, nem vagyok orosz, hanem szlovákiai-magyar cigány. Igen, van bennem vonósvér, bár csak egy fél.

Ez megmagyarázta a lehetetlenül dúsnak látszó, sötét hajkoronát és az ősz elején is több mint nyári barnaságot:

– Nem utolsósorban pedig: igen, túl jó vagy hozzám, de nem terveztem sokat maradni a városban, és reméltem, hogy találok egy jó testű katonát, aki egy éjszakára bevállalja az ágymelegítést. Te pedig jó testűnek és elég lehangoltnak tűntél. Bocs, amiért pazaroltam az idődet...

Állt volna fel. Dimitrij tekintete rebbent. Végigmérte a székről felemelkedő, egyáltalán nem kicsi, viszont határozottan hetyke, brazil típusú feneket, ami a szűk, fekete farmerban így már látványossá vált.

Felszaladt a pillantása a még épphogy lapos hason át a kerek mellekre:

– Tényleg lehangolt vagyok – felelte halkán. Továbbra is angolul.

A nő elmosolyodott. Valószínűleg kivételesen őszinte gesztusként, mivel nagyon szomorúnak tűnt. Kérdőn a szék felé pislogott. Amikor bólintottak neki, visszaereszkedett. Kért maguknak még egy kört:

– Mennyire vagy álszemérmes? Be kell rúgnod annyira előtte, hogy ne emlékezz semmire?

Ez a kérdés a megkönyékezett emlékeztette valamire. Valamire, amit ő mondott – egyszer nagyon régen – egy számára kedves embernek. Férfias kortyot húzott a vodkából, bár tudta,

hogy azért még jó néhány deci kéne, mire teljesen el bírja felejteni ezt az estét.

Ezt a mélyre menő felvetést, ami – amilyen szerencséje volt akkoriban – biztos ott marad a másnapi, töredékes emlékeiben...

- Nem vagyok álszemérmes.
- Csodás. Akkor még egy kör, és megyünk? Egyébként Vera.

- Dimitrij – bólintott.
- Tudom. Az admirális...

Na, igen...

Ezt nem bírta lemosni magáról. Igazából nem élvezte. Még akkor sem, ha tisztában volt vele, hogy nagyon jól csinálja, hiszen egész gyerekkorában katonának nevelték. Ennek ellenére, ő mindössze egy nyugis életet szeretett volna, ahol este a családja azt eszi, amit főz nekik.

Mondjuk, per pillanat ettől a lehető legmesszebb került.

A számtalan többi lehetőség közül pedig rettegéskeltő admirálisnak lenni nem volt épp a legrosszabb. Különösen, mivel így hatékonyan tudta megvédeni azokat, akiket a világon a legjobban szeretett.

Ám egy estére örömmel letette ezt a szerepet:

- Lehet, hogy ma éjjel csak Dimitrij leszek?
- A félelmetes, nyaktetkós pasi, aki mégsem fog bántani, és istenit szexelünk? – Fordult felé a nő.

Kihívóan ránézett. Szonjával szemben nem tűnt autistának. Akkor nem ezért volt ilyen gátlástalan. Viszont elkeseredettnek, hajszoltnak és szomorúnak... annak igen. Valószínűleg innen fakadt, hogy nem jutott türelme a tiszteletkörokre.

– Remélem, képes leszek teljesíteni az elvárásaidat – bólintott komolyan a férfi.

Erre a nő nevetni kezdett. Igazából szép dallammal, mégis valahogy az sem tűnt boldognak. Lehet, a mosolyához járt. Vagy az életéhez. Vagy úgy általában az elcseszett világhoz, amit láthatólag Dimitrijék túl későn mentettek meg.

Már, ha azt megmentésnek lehetett nevezni, amikor egy diktatúrával rákényszerítik az embereket arra, hogy ne rombolják tovább a földet és a társadalmukat.

– Egyáltalán tetszek’ neked? – billentette félre a kerek idomokba foglalt keserűség a fejét. – Csak egy kicsit?

– Jó a feneked és a melleid – komolyan gondolta. – Nincs baj a többivel sem.

A nő elpirult. Az Admirális ezen meglepődött. A szabados beszéd után nem erre számított. A pohárra sandított. Mélyebben vette a levegőt, azonban a vastagon vágható alkoholszagban nem bírta megállapítani, mennyi jön a mellette ülőből:

– Te fogsz emlékezni holnap?

– Csak egy bátorság-kört ittam, hogy leszólítsalak – válaszolta őszintén.

Miközben jobban kihúzta a hátát. Mintha ez a mondat nem lenne olyan szánalmasan esendő. Vagy mintha az előtte ülő tényleg annyira kívánatos lenne, hogy így neki kell durálnia magát egy ilyen nőnek. Aki azért nem nézett ki rosszul. Ráadásul jó beszélgetőpartner volt.

Az elcsábított elmosolyodott:

– Köszönöm a megtiszteltetést!

Kifizette a számlájukat. Felállt. A másik is. Aki ekkor felnézett rá. Magasabb volt, mint a férfi képzelte, viszont így is

alig ért a melléig. Ennek ellenére elég tökösnak tűnt a lenről rálövellt pillantás:

– Nem szeretnék ma durvulni. És nem szeretek felül lenni, vagy állandóan megmondani, hogy mit csinálj. Ez is oké?

Dimitrij meglepetten pislogott. Eszébe jutott az elmúlt időszak, ahol minden testiség során majdnem másodpercre meghatározták neki, mit és hogyan tegyen. Ahol állati mocskos bujaságba fajultak a dolgok.

Amit tulajdonképpen élvezett, azonban egyáltalán nem bánta, hogy most nem ennek egy rossz másolatát kapja.

– Kifejezetten örülök neki – karolta át a vállát, és elindultak kifelé.

Az alkalmi partnere vékonyabb volt és még izmosabb, mint amire tippelt. Azért még kereken nőies. A csípője pedig szabályosan ringott.

Még a tisztak asztalától is füttyögés hangzott fel. Már oda akart nézni, hogy csupán a fellépésével beléjük fojtsa, amikor a nő bocsánatkérően rájuk mosolygott.

Ez annyira váratlanul ért mindenkit. Dimitrijt is.

Ugyanis az újdonsült éjszakai liezonja demonstrálhatta volna – mondjuk – egy smárolással, milyen kívánatos. Vagy megtekeri magát. Úgyse mertek volna hozzájuk odajönni. Visszafüttyöghetett volna. Felhúzhatta volna az orrát. Elbújhatott volna a másik oldalára. Ehhez képest – miután önkéntelen belépett elé, mintha meg akarná védeni – ilyet tett.

Ennyire pacifista és kedves dolgot.

A férfi átgondolt indíték híján, pusztán ösztönből kicsit jobban magához karolta, mert számára az volt a normális, hogy ő véd meg valakit, és nem őt védik meg. Felnéztek rá. Hálásan. Pedig ő várta érte a rendreutasítást.

Legalábbis erről tanúskodott, hogy kiengedett a nyaka. Amit észre se vett, mikor feszült be. A nő szemöldöke megint megmoccant. A szeme valahogy puha, márgás színűvé vált a sárga lámpáktól. Aztán kint megtorpant:

– Ez tök béna, de hozzád vagy hozzám?

Dimitrij elfintorodott. A bázison lévő szobájára gondolt. Vagy félórára, a Kremlben fekvő lakrészére, ami őrijítően közel leledzett a szenvedését okozó pároshoz, hogy bármikor ott lehessen, ha szükségük lenne rá.

Eszébe jutott a régi, szentpétervári lakása, amit néhány éve szétbarmoltak egy támadásban. Moszkvában nem akadt sajátja:

– Hozzád egyszerűbb lenne.

A nő bármilyen kritika vagy ítékezés nélkül, készségesen bólintott. Körülnézett taxi után. Dimitrij tudta, hogy ilyenkor, erre sose kapnának, pedig nem volt kedve majd három kilométert sétálni a külvárosig:

– Ha azt mondom, nem borulunk a motorommal, akkor megbízol bennem? – Adta oda a saját bukósisakját.

– Nem, de elhiszem a borulós részt – csatolta fel.

Könnyedén felcsúszott mögé, mintha már sokszor csinált volna ilyet. Nem kapaszkodott meg benne. Még akkor sem, amikor elindultak. Pedig hátul is mindössze egy kézzel támaszkodott. Ennek ellenére erőlködés nélkül ülte a kanyarokat.

Tökéletesen igazodott a ritmusához. Nem holt súlyként zötykölődött.

A sofőr felszabadítónak találta. Tudatlanul is gyorsított. A járgány száguldott. A régi, benzines motor dorombolt. Szonja ilyenkor már vádlón sóhajtozott volna a

felesleges üzemanyag-pazarlásért, ám ő egyszerűen annyira élvezte ezeket vezetni.

Úgyis csak hébe-hóba adódott lehetősége.

A nő most a hátához csúszott. Dimitrij meglepetten vette tudomásul, hogy egy tableten megnyitott térképen egy jobb, azonban nem feltűnően drága hotel címe szerepel. Az egyik nyugisabb környéken.

Bólintott.

Nem bírta ki, hogy közben ne simítson végig a nem túl kicsi kézfej selymes bőrén. Egyfajta ismerkedésképpen az érzéssel. Más volt, mint Szonja makulátlansága. Ez az alig barnaság is puha volt.

Ameddig nem érezte meg a tenyerét és a büttykeit, ahol olyan bőrkeményedések virítottak, amit csak kegyetlen, nagy súlyokkal való edzés adhat. Amíg meg nem érkeztek, ezen töprengett. Aztán már nem tudott, mert a nő úgy szállt le, hogy végigsimított a bőrkabát vállán.

Amin egy pillanatra meg is támaszkodott.

A férfi imádta. Feltűzelte az alig érintés, hogy csak sejtettek. Az is, hogy megelőzte, és ő így akadálytalanul bámulhatta a fenekét. A mozdulat, ahogyan félig hátrafordult hozzá. A mozgás meglebbentette a hanyag kontyban, szinte összecsomózott hajának kiszabadult tincseit.

A férfi sietve beérte. Még nyugodtan köszönt a recepciósnak, aztán csupán a liftben esett neki. Bár ígéretéhez híven nem durvult el. Akkor sem, amikor a teremtés készségesen szétnyitotta a lábát, hogy közé lépve felemelhesse.

Könnyebb volt, mint várta.

Külön jópontként a lekerülő kesztyű alól kivillanó robotkarját sem tette szóvá. Alig egy fél pillantást vesztegetett

rá, mielőtt újra behunyta a szemét, és végigfutatta felette a tenyerét az izmokon.

- Ehhez mégis mennyit kell edzeni? – Szaladt ki a száján. Mintha lenyűgözte volna.

Dimitrij magában dorombolt a dicséretre. Akkor is, ha igazából az volt a véleménye, hogy túl drabális. Hiszen látta a környezetében a szépen épített férfiakat. Ehhez képest ő – akit már tizenévesen is szteroid stimulálókkal tömtek – akkora lett, mint egy hegy.

Nem érezte arányosnak vagy akárcsak kívánatosnak a testét.

Mindezek ellenére ez volt, hiszen a múltján nem tudott változtatni. Néha azért azt kívánta... Hogy legalább kívülről normális legyen, ha a lelke összetört. Mondjuk, most épp, hogy végigcírógatták a bicepszét, nem bírta gyűlölni magát.

A nő letaglózottnak látszott, amíg pontosan követte az izomkötegeket.

A mogyoró szemek egész barnává olvadtak. A karjából alulról felpillantottak rá. Nem volt olyan nyílt a tekintet, mint Szonjáé, mégis sokkal többet mesélt. Sok érzelem kavardott benne: vágy. Magány. Félelem. Megszéppentség. Határozottság.

Végtelen, kőkemény eltökéltség.

- Most már nem olyan sokat – csókolta meg a férfi finoman, ugyanis valahogy zavarba jött.

Erre a nő pirult el. Lentebb tévedt a partnere derekán a keze. A vastag, hordó felsőtest oldalára, ahol a külső-ferde hasizom kötege mellett a bemélyedésen haladt. Végighúzta rajta az ujját. Igaz, csupán a kabáton át.

Laposan pislogott:

– Bocsánat, hogy taperollak, mint egy bikát, de egyszerűen egy anatómia könyvbe is mehetnél ábrának!

– Szólok, ha zavar – kóstolta meg a nyakat.

Bár igazából be akart lesni a dekoltázsba, és így végre pozícióba került. Mondjuk, már enélkül is tudta, hogy valami teljesen funkcionális, minden dróttól vagy csipkétől mentes, pamut darabot fog találni.

Ami még le is szorít, ahelyett, hogy kiemelne.

Közben a nő tenyere az oldalán kalandozott. Aztán hirtelen a farzsebéhez csúszott. Dimitrij szeme gyanakodva összeszűkült, azonban a hotel ajtóhoz csak a chipkártyát adták a kezébe:

– Balról a harmadik. Tényleg addig akarsz cipelni?

– Nem vagy nehéz.

Nem igazán szerette volna abbahagyni a kerek fenék markolászását.

– Dehogynem, viszont baromi kedves tőled, hogy ezt mondd – vallotta meg. – Jólesik.

Ilyen könnyedén beszélt arról, amit érez. Dimitrij megkönnyebbülésnek érezte. Ettől fellelkesülve öt lépéssel átszelte a távolságot. Csipantott. Benyitottak. Aztán ott megtorpant.

– Földön, ágyon, asztalon, ahol akarod, de szerintem az ágy a legkényelmesebb – szaladt be a nő keze finoman a pólója nyaka alá.

Erre a partnere lerakta. Megszabadult felül a ruháktól. A házigazda akkurátusan felakasztotta a kabátját. Nem vetkőzött tovább. Helyette átlesett a válla felett. Ahogy visszafordult, még vörös volt, tehát zavarba jött.

A vendége édesnek találta. Átölelte hátulról, és elkezdte kihámozni a többi ruhából. Majd értetlenül megtorpant, amikor megállították a kezét:

– Baj, ha nem marad a villany? Én nem vagyok annyira néznivaló, mint te – engedélykérőnek tűnt a teremtés hangja.

A férfi elmosolyodott. Csupán azért engedte meg magának, mivel a másik ezt nem látta. Érezte, hogy a keze alatt milyen össze-vissza ver a szív. A nő addig tekergett, amíg hátra nem fordult.

Akkor a mögötte álló beleegyezően bólintott:

– De akkor mindenhol markolászni foglak – nyúlt ki a kapcsoló felé.

Sötét lett. Mégsem volt zavaró, mert a redőny apró réseai között, azért beszűrődött annyi fény, hogy a sziluettet lássa. Folytatta a másik lecsupaszítását. Elégedetten vette tudomásul, amikor a rétegek alatt a forró bőrhöz érkezett.

Aztán fureszállotta, ugyanis néhol egyenletlenségeket tapintott, ám épp nem maradt érkezése ezen agyalni.

Ígéretéhez híven újra felkapta a fenekénél. Szinte beleugrottak a kezébe. Megcélozta vele az ágyat. Amerre moccantotta, a kezei között a test arra fordult. Elképesztően kielégítőnek érezte.

Mindezek után majdnem megsemmisült, amikor a mellbimbót végre a szájába vette. Viszonylag nagynak bizonyult. Sötétlilának képzelte. A nyelve apró tapogatására számtalan hupla emelkedett ki.

Kicsit vetiver keserű volt a bőre illata, mégis valami szolid, virágos aromát talált az elején. Ibolya, jutott eszébe egy semmilyen, kis, kék növény, ami az édesanya kedvence volt. Amikből az apró panellakás kaspóiban is nevelt.

A körülötte nőző perjékkal azoknak volt ilyen édeskeserű aromája.

Mélyet szívott az otthonos benyomásból. Lentebb haladt. A nő visszahúzta még egy puha, szelíd csókra. Bár a húzás erős szó volt arra a gyengéd cirógatásra, ahogyan egy érintéssel jelezte, hogy még ne szaladjon ennyire előre.

A férfi szívesen megtette, ha ilyen szépen kérték. Közben ledöntötte magukat. A teremtés felhúzta az egyik térdét, hogy elférjen a másik csípője az ölében. Ezzel szimultán pedig a keze elindult lefelé.

Aztán, amikor megérintette a partnerét az ölen, megdermedt.

– Lesz még jobb – ígérte a férfi.

Még nem volt harcra kész, mivel a hosszabb kalandozást részesítette előnyben. Szerette érinteni, simítani, összecsókolni a másik testét. Érezni a vágyakozó feszülését. Hallani a hangjait. Ettől jött meg a kedve.

– Akkor lehet, gondban leszünk, mert most sem vagy kicsi – a nő megint szabadkozott. – Tényleg nem durvulhatsz, vagy összetörsz.

Most Dimitrij torpant meg. Abszolút nem erre készült. Eszébe se jutott, holott az agya józan részével tudta, hogy valójában kifejezetten nagydarabnak számít, ám az elmúlt években Szonja mindig azt kérte, hogy mélyebbre, keményebben, erősebben tegye.

Majdnem elfelejtette, hogy nem minden nő van hozzá szokva az ilyesmihez. Most pedig ez az egyébként szabados és őszinte lélek valóban aggódott emiatt. A férfi gyengéden elmosolyodott, elvégre a sötétség őt is elrejtette.

– Majd nagyon finom leszek – dörmögte a has bőrébe.

Ami libabőrözni kezdett az ajka alatt. Tapogatózva belenyalt a köldökbe, ám ez még nem volt túl perverz a partnerének. Vagy ha igen, akkor is jól esett, mert vágyakozva sóhajtott. Tudta, hogy közben a melle emelkedik.

Rámarkolt, és megismételte.

– Beleharaphatok a fenekedbe? – kérdezte halkán a csípőcsontot.

– Szinte bárhova, de ha már fáj, az nem szokott jól esni. Nagyjából onnan, ha nyoma marad. Tenyér vagy cirógatás? – Csúsztatott a keze a hátára.

– Közben cirógatás? Mármint szex alatt?

A férfi értetlenné vált.

– Szelíd szex közben én úgy szoktam – kuncogott fel a nő.

Nem volt rekedt. Szexuális sem. Inkább keserűnek hangzott. A rajta fekvő mégis majd megőrült tőle, mert az őszinte hang olyan humorérzékről vallott, ami mindenben talál valami nevetni valót. Amit általában a nehéz élet okozott, amit csak azértis megpróbáltak élvezni.

– Cirógass! – kérte Dimitrij, miközben megcsókolta a csontot, majd visszatévedt a hasfalra.

A másik szó szerint vette. Olyan finoman rajzolt rajta az ujja, mintha a drabális alak törékeny porcelánból volna. Apró körökben szaladt le a gerince mellett, hogy végigcserkésze a már kigombolt farmer tetejét.

A becézettnek erővel kellett visszafognia magát, hogy ne sóhajtozzon kéjesen. A feje azért lebicaklott a mellekre. Mélyeket lélegzett, miközben az alatta fekvő minden sietség nélkül, pusztán az ő élvezetéért teljesítette a kérését.

Újra leért a nadrágjáig.

Erre a férfi letolta. Az alsónadrággal együtt. Hasra fordította a nőt. Első mohóságában rögtön belekóstolt az egyik

farpofába. Egy pár millimétert puhába szaladt, aztán vastag izomkötegek torpantották meg a fogát.

Tudta, hogy majdnem túlsággal elragadtatta magát.

Bocsánatkérésből becsúszta a teremtés teste alá a kezét, becézni kezdte, és ajakkal érintette a tarkóját. Furcsamód a másodiktól feszült ívbe a társa gerince. Elégedetten vette tudomásul, hogy megtalált egy erogénzónát.

Újabb csókot fúj rá. Tisztában volt vele, hogy a felmeredő férfiassága belenyomódik a nő fenekébe, ahogyan ráhasalt. Az alatta fekvő felnyögött tőle. Dimitrij imádta. Felszabadítónak találta, hogy pont azt élvezik, amit ő.

Apró puszit nyomott a nyak oldalára is:

- Nagyon utálok, ha beszorítalak?
- Jól esik, de így csak én élvezem, amit te csinálsz nekem.

Neked nem jó...

– Dehogynem – tolakodott még egy kicsit közelebb csípővel.

A kerek far domborulatai pedig rögtön végigsimították a vesszőjét. Órjítóen kéjesen kényeztették. Muszáj volt még párat löknie.

Hogy a másíknak ne tűnjön fel a gátlástalan élvezkedése, visszatért az ajka a tarkóhoz, az ujja pedig lecsúszott a pontra, amit kivétel nélkül minden nő élvezni szokott.

Hálát adott a biológiának, hogy ott volt, és a tapasztalatának, hogy megtalálta.

Így – talán – nem volt olyan végzetesen önző, amit közben művelt. Merthogy sikerült addig fészkelődni, amíg besiklott az összeérő combok közé. Félig a mennyország vágatában, viszont még teljesen kint.

Mivel ő térdelt kívül, aprót moccanott, hogy a teremtés teljesen összezárja a lábát, és körbevegye a combjának a puha

belső, felső része, ami ráadásul már elég nedves volt mindehhez. Amikor megtette, nem bírta ki, hogy ne morduljon.

Ez egy olyan perverziója lett, amit sose csinálhatott, ugyanis Szonja már azt se szerette, ha nem mozoghatott akadálytalanul. Ezt meg pláne nem. Mindig magában akarta. Sose lehetett kint.

Ehhez képest az alatta fekvő a matracba szorított arccal hangosan élvezett tőle. A férfi annak ellenére is imádta, hogy – lehet, csak – az ujjá munkája tette. Bár nem hitte, mert a saját vágya hegye újra meg újra akadályozta a mozgásban.

Óvatosan elhúzta a kezét, és cserébe kicsit felfelé is billentette a csípőjét, hogy hosszabban súrolja a mozgás során. A hangok nem lettek halkabbak. Ettől ő is felnyögött.

Az élménytől kontrollját veszítve, gátlástalanul megmarkolta a nő melleit, bár tudta, hogy így csupán az alkarja tartja a súlyát, és a másik magától moccanni se bírt.

– Szólj, ha nem jó! – kérte, miközben azért imádkozott, hogy csak még pár percig engedjék neki ezt.

– Imádom! – nyögte az alulra szorult.

Mindezek megkoronázásaként ennyitől beteljesült a nőnek.

Mondjuk, a férfi tudta, hogy tényleg stimulálja, hiszen érezte a nedvességet, azonban ez meglepte. Nem ehhez szokott. A szokott partnere nem volt ilyen érzékeny. Nem rándult össze egy puha puszitól is.

Ez a teremtés pedig annak ellenére, hogy sokkal keményebbnek tűnt, olyan hevesen reagált, mintha komolyan mindent pontosan úgy csinálna, ahogyan arra éppen vágyik. Majdnem elvitte a pulzálással.

Büszke lett magára. Ezt most csak ő okozta a különösen gömbölyű farú, szelíd istennőnek, aki alatta feküdvé hagyta,

hogy kedvét lelje. Megtorpant, hogy még ne legyen vége, még nem akarta befejezni, és amúgy is kínosnak érezte, hogy csupán pettingeljenek.

Biztos, többet várnának tőle...

– Ha ez nem elég jó, hogy te is maradéktalanul élvezd, akkor viszont fel kell emelkedj, hogy adjak egy óvszert – súgta elveszetten a nő.

– Nem bánnád? – Megdermedt a mozdulatban. Nem akart felemelkedni.

– Csináljuk úgy, hogy neked is a legjobb legyen. Mit szeretnél?

– Ezt – markolta akaratosan közelebb.

– A vastag combjaim között fuldokolva kiverni?

– A csodás combjaid között élvezkedni – javította ki élesen, miközben nekikezdett, hogy kedvét lelje.

– Ahogyan csak jólesik...

Ahogyan csak jólesik...

A saját ritmusában. Hiszen éppen most kérték meg rá. Az már csak az édes hab volt az egész finomság tetején, hogy a nő a kezében kéjesen mocorgott közben.

Dimitrij nem hitte, hogy valaki képes lehet az ereje ellen dolgozni, a szépség mégis megbírta emelni a csípőjét, és megcifrázni a ritmust. Ezzel pedig az édes fehér, szaggató kéjben feloldja a rajta fekvő megfeszülő testét.

Aki a vég utolsó pillanata előtt reszelősen beszívta a levegőt.

Mire kapott egy csípőbillentést. Hirtelen majd besurrant, hogy rögtön kiebrudalják. A tagja oldalán a bőr eddig nem ismert irányba feszült. Pedig azt hitte, már mindent próbált, ám ezt még sosem tapasztalta.

Földöntúli volt.

Úgy érezte, a lelkét is kirántja, ahogyan a nő lába között a lepedőbe élvezett. Aki erre ahelyett, hogy tápázkodni kezdett volna a mocsokból, kicsit fentebb vonta a kezét, és belefektette az arcát:

– Légyszív’, adj egy fél percet, amíg bemesélhetem magamnak, hogy ez nem csak egyszeri sajnálom-szex! Aztán elengedlek.

Dimitrij nem akart ilyesmit csinálni, azonban most már az aktuson kívül is puha csókot nyomott az arcára. Egy pillanatra szorosabban ölelte. Majd – amikor lassabb lett a másik lélegzete – legördült róla.

Bár nem igazán volt hozzá kedve.

A nő magára kapta a bugyiját és a pólóját. Feloltotta a villanyt. Ahogy fény lett, sietve betakarta a lábát, ám Dimitrij így is meg tudta nézni magának. Kicsit narancsbőrös volt. Egészen enyhén. A csípőjén akadt felesleg.

Ami nagyon nőiessé tette. Erre pedig szüksége volt, mert – ahogy moccant – a térde felett férfiasan keményre edzett izmok rajzolódtak. Bár lehet, enélkül sem lett volna gond a nőiességével, ugyanis amikor igazán mosolygott, akkor egyszerűen gyönyörű lett az egyébként átlagos arca.

Az segített azon, hogy mindezek tetejébe sebhelyes a lába.

– Köszönöm! – dőlt mellé, még mindig kifulladásra a szemrevételezett.

– Mit is? Hogy perverzkedhettem?

Az Admirálisnak kedve lett volna összekucorodni, de hát az egyéjszakás kalandok során az nem volt szokás. Talán a szoba lakója is hasonlóra gondolt, legalábbis tétován megérintette a tenyerét.

A férfi megszorította, és elrejtette a hozzá képest apró kezét. Ő cirógatni kezdte. Egyáltalán nem érintette körömmel. Ez nem szexualitás volt, mindössze némi gyengédség. A hangja is hasonlóan puhának hatott, amikor megvallotta:

– Te vagy az első egyéjszakásom. Hogy kell? Most megkérdezzem, miért vagy itt? Vagy kirúgjalak? Vagy ilyenkor újra kell csinálni, amíg reggel nem lesz vagy el nem alszunk?

Dimitrij elmosolyodott. A nő olyan romlatlan volt. Nem ártatlan. Nagyon nem. Az egyértelmű volt az öreg, szomorú szemekből és a cinikus mondatokból. A kényszeredett humorérzékből.

Belecsókolt a tenyerébe:

– Ahogy szeretnéd. Menjek? Csináljuk nemsokára még egyszer? Beszélni nem fogok.

– Valahogy nem is számítottam rá – kuncogott –, de nem akartam modortalán lenni.

– Hidd el, ha bárkinek elmondanám, te lennél az!

– De nem fogod, mert nő ügy és komoly – trafált bele a százas körbe. – Segít még egy vigasz-szex? Vagy van csoki a bőröndömben.

– Nem vagyok édességes – még nem engedte el a kezét. Azért azt megállta, hogy ő is kuncogjon.

– Akkor tuti szociopata vagy – bólintott komolyan. – Rájöttem volna a nyaktetkóból. Elvégre tudom, mit jelöl. Vodka-t ittál. Minden nélkül. Az édességet se szereted. Fel fogsz darabolni, és megfőzöl pörköltnek...

Dimitrijnek csupán az utolsó mondatra esett le, hogy a teremtés viccel. Addigra már görcsbe volt feszülve, a felfedezésre viszont megkönnyebbülve kiengedte a levegőt. Aztán újra megmerevedett, ahogy rájött, hogy a nő – lehet – mégsem igazán érti, kit szedett fel:

- Tényleg tudod, mit jelent a tetoválásom?
 - Megöltél valakit a börtönben. Remélem, rohadék volt. Azt akarom hinni, hogy az volt. Nemesak azért, mert lefeküdtem veled, hanem mert egyáltalán nem látlak gonosznak. Keménynek igen. Talán még könyörtelennek is, de nem gonosznak. A kezeden meg, hogy árva vagy, és nem te választottad.
 - Tényleg rohadék volt – hagyta rá halkan.
- Megszeppenten pislogott erre a számára ritka kedves ítéletre. A nő nem bírta ki, és önkéntelenül megérintette a mellette pihenő szája sarkát, ami keserűen húzódott lefelé. Erre az lazulni kezdett. Az érintett döbbenetesen kapta el a gyengéd kezét.
- Vízet? – kérdezte a gyengéd kéz gazdája.
- Kilibbent mellőle, hogy ő is igyon. Aztán felé nyújtotta az üveget. Dimitrij elgondolkozva meghúzta, közben a másikat méregette:
- Ha már így kiismertél, elmondod, hogy lett ilyen tested? A teremtés cinikusan elmosolyodott. Kicsit öngyűlölően.
 - Egyszerű. Olyan vagyok, mint egy kutya: mozgok, eszem, és ha tele a hasam, alszom. Abból lesz ez...
- Dimitrij most már tényleg lenyelt egy nevetést. Annyira morbid hasonlat volt. Meg találó. Felült, és közelebb csúszott. Átölelte a gyűlölt testet, ami neki tetszett. Megforgatta az alkar izmaihoz képest meglepően vékony csuklót:
- Szerintem erős és nőies.
 - Ennél jobbat nem kapok, szóval most már el kell hallgatnod – szólt rá fülíg pirultan.
- A férfi belecsókolt a nyakába. Egészen a vörösödés vonaláig. Ami az apró gesztusra egyre lentebb csúszott be, a dekoltázsba:

– Kirúgsz az ágyadból vagy megismételhetjük?
– Nem hiszem el, hogy már lehet – pislogott félig hátra a nő.

– Most mit mondjak? Van némi restanciám, és elképesztően tetszik a kerek csípőd – csalogatta még közelebb a hátát.

A húzott ficergett. Addig trükközött, amíg megfordult. Hitetlenkedve rábámult. Dimitrij vállat vont. Komolyan gondolta. Sokkal jobban szerette a gömbölyű lányokat, mint a HOLO szép, kecses tüneményeket. Főleg, ha azok ilyen izmosak és egészségesek voltak.

– Te nem szívatsz... – fogta két kezébe a nő az arcát.

Az elkapott mélyen belenézett a sötét szakadékba. Szinte beszippantotta. Mintha egy kútba zuhant volna, ahogyan a bársonyos étcsokoládé írisz apró vöröses mintázatát próbálta kibogozni, ami elé most lecsukódott a szemhéj, ahogyan a nő nyelv nélkül, szolidan megcsókolta.

– Nem lehetsz ilyen rendes – súgta a teremtés, amikor hagyta neki, hogy hanyatt döntse.

Ez a halk mondat eldöntötte. Dimitrij mélyen kihajolt és a farmerja zsebéből előtúrta a kotont. Aztán a tenyerébe rejtette, majd azonnal lecsúszott, hogy minél előbb megjöjjön a másik kedve, ő pedig bemehessen.

Átvette a nő lábát a vállán, az egyik tenyerével a feneké alá nyúlva egyből akaratosan belekóstolt. Mielőtt egyáltalán megkérdezte volna, hogy szereti-e az ilyesmit. Viszont most annyira akarta.

Majd megőrült, hogy ilyen méltatóan és puhán bánnak vele. Nem ehhez volt szokva. Zavarba jött tőle. Került egy pár elfolyósodott másodperc, amikor a józan esze odalett, és azt suttogetta az agya: addig kefélje, amíg el nem ájul a kéjtől.

Aztán feküdjön a kerek testre és soha többet ne engedje el. Tartsa meg magának. Zárja be. Vigyázzon rá, mint valami kincsre. Utána élete végéig minden szabad percében könyörögjön neki, hogy ilyen kedves legyen. Egyenesen, hogy emberként bánjon vele.

Biztos volt abban, hogy mástól soha többet nem fog ilyen édes, melengető ostobaságokat hallani. Amiket ráadásul látszólag komolyan gondoltak. Legalábbis olyan higgadtan mondta a másik, hogy ő nem tudta néhány szívdobbanásig nem elhinni: nem az a szörnyeteg, aki.

Megkapta az újabb pulzálást. Az utolsó cseppjét is kikövetelte. Elvégre most utoljára történt közöttük bármi. Tudta, ha kilép innen, majd a létezését is el kell felejtene. Tudta, hogy nem is nézhet rá, még egy képen se, mert akkor belegabalyodik ebbe a kiegyensúlyozott melegségbe.

Akkor soha többet nem bír kikecmeregni belőle.

Úgyhogy ennyi emléket akart. Ennyi még járt neki. Legalábbis remélte. Talán tényleg, hiszen a nő ellenkezés nélkül a lába közé engedte.

Szemből. Úgy, hogy a szemébe nézett. A tekintete nem volt zavaros a kéjtől. Éberen figyelte. Akkor is, ha az előbb még letagadhatatlanul élvezte.

Dimitrij úgy hitte, teljesen elvész ebben a csendes burokban, amibe belekerültek.

A hangulatot átvéve, finoman csúszott be. Alig a hegye. Már így is szűknek bizonyult körülötte. Bentebb óvakodott, amíg meg nem érezte az elakadást. Még vagy három ujjnyi kilógott belőle.

A nő hosszan kifújta a levegőt. Finoman megkapaszkodott a vállában. A férfi rá akart szólni, hogy nem szereti, azonban az igazából gyengéd, támaszt kereső kéz, ami